

Skat vilde være mere upraktikabel end den foreslaaede Restaurationsskat, skal jeg paa det nærværende Tidspunkt ikke udtale mig om.

Jeg skal med disse Bemærkninger tilsige mit Partis Støtte til en saglig Behandling af de foreliggende Lovforslag for at faa det bedst mulige Resultat ud af dem.

Kayser: Det er ikke store Forandringer i Skatten paa faste Ejendomme, dette Lovforslag vil medføre: nogen Forøgelse for Hovedstaden mod en Formindskelse for Provinsbyerne, en Forøgelse paa Landet for de store Ejendomme mod en Formindskelse for de mindre. Det hele er ikke saa meget, at der var Grund til at føre vidtløftig Tale derom, hvis Forslaget ikke indeholdt Bestemmelser, hvorved man kommer ind paa en til Dels helt ny Maade at beskatte Ejendommene paa. Medens man for Tiden beskatter efter Ejendommenes Værdi, vil man nu gaa over til at beskatte efter Grundenes Værdi.

Jeg har en Følelse af, at der er nogle, som mener, at Grunden har man mere Ret til at lægge Skat paa end den øvrige Del af Ejendommen. Jeg fik ogsaa det Indtryk, at den ærede Ordfører, der sidst talte, mente, at for Grundenes Vedkommende behøvede man ikke at være saa bange med Hensyn til, hvor meget man tog, selv om det blev temmelig meget: der kunde neppe være noget uretfærdigt ved det. Det lød, som om det egentlig var tvivlsomt, hvilken Ret en Ejer havde til Grunden; sociale Foranstaltninger fordrede, at man fik Penge, og der laa Grundene, som egentlig ingen rigtig havde Ret til at eje; om man tog lidt stærkt paa dette Formueobjekt, fandt han ikke, der var noget urigtigt eller uretfærdigt i.

Det kan jeg ikke paa nogen Maade slutte mig til. Jeg kan ikke se, at der er nogen Retfærdighed ved at gaa frem paa den Maade. Jeg maa her slutte mig til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Raffnsø), som sagde, at man skal være forsigtig med at forandre paa Ejendomsskatterne; for Ejendommen er købt med sine Skatter paa, og de hviler netop, som han sagde, som en Prioritet paa Ejendommen. Der er ikke den fjerneste Grund til, at man skulde have mere Lov til at tage fra Ejendommen end fra hvilke som helst andre Ting, en Mand ejer. Det kan ikke nægtes, og det blev heller ikke i mindste Maade benægtet af det ærede Medlem, der nu talte som Ordfører for de Radikale (Niels Frederiksen), at idet man lægger en

større Skat paa Ejendommen, tager man en Portion af den nuværende Ejers Formue; men han fandt, at saadan en Ejer kunde ikke mærke det meget. Det troede han bestemt, at det vilde det øvrige Samfund, naar det saa, at det havde faaet en hel Del Penge paa den Maade, glæde sig over og sige: Ja, det var rigtig godt; der kunde vi meget godt tage dem. Ja, paa en vis Maade kan jeg godt se, at det er et Sted, hvor man kan tage dem, fordi Staten gør sin Prioritet til den første, der gaar forud for alle andre, saa det kan være sikkert nok, at der kan Staten altid være vis paa at faa den; men hvorledes den, det tages fra, kan klare sig, det kan være meget tvivlsomt, og hvorvidt det er en retfærdig Maade, man er gaaet frem paa, kan ogsaa være tvivlsomt. Det kommer naturligvis an paa, om det er et retfærdigt Grundlag, man har for Beskattningen af faste Ejendomme. Jeg kan forstaa, at der kunde være en Tid som den, der var i Begyndelsen af Aarhundredet, da man sagde, at de Skatter, som hvilede paa de faste Ejendomme, havde en højst forskellig Grundværdi og var meget forskellige i Byerne og paa Landet, og hvor man derfor troede, at der kunde blive en bedre Forstaaelse i Samfundet, hvis man gav dem et andet Grundlag uden derved for meget at forrykke de Beløb, som Skatterne indbragte. Om dette nu er lykkedes den Gang saa godt, som det var muligt, skal jeg lade være usagt, men det maatte efter min Anskuelse være Hensynet, der skulde tages, at finde et Grundlag, som saa vidt muligt var det retfærdige og saa lidt som muligt forandrede Skattens nuværende Størrelse. Man gik over til Ejendomsværdien og fandt, at Ejendommens „Værdi i Handel og Vandel“ var noget, som, naar man skulde have Ensartethed, helst maatte være Maalestok for, hvorledes man kunde bestemme Skatten i hvert enkelt Tilfælde; og jeg tror ogsaa, man var naaet ret vidt herigennem. Man fik Vurderingerne til Ejendomsskyld, og dem har man nu prøvet den ene Gang efter den anden og efterhaanden faaet større Sikkerhed i at benytte dem og er kommet til en Metode, hvorved man nogenlunde godt kan overse, at der virkelig bliver Retfærdighed ved de forskellige Ejendommers Vurdering og ved den Maade, man beskatter dem paa. Og saa vil man bryde af og sige: Nej, nu vil vi gaa over til noget andet, og dette andet skal være Grundenes Værdi. Men hvorfor skal det være bedre? At det skulde være mere retfærdigt efterhaanden at inddrage Værdien af Grundene i Statskassen,